

Sygn. akt *XVII AmE 245/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 14 lipca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powódki od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 28 czerwca 2019 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 245/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2019 roku Nr (...) (DKN: (...)) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) na podstawie art. 33 ust.

1 pkt 5b i ust. 5c oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w zw. z art. 23b ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344 i 1356) (dalej ustawa) w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1356) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) (dalej k.p.a.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej przedsiębiorca, powód) orzekł, że:

- 1) przedsiębiorca, będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy (dalej NCW), nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w pierwszym kwartale 2018 roku,

2) za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4.016.702 zł (słownie: cztery miliony szesnaście tysięcy siedemset dwa złote 00/100).

Odwołanie od Decyzji złożył powód, zaskarżając ją w całości, wniósł o jej uchylenie w całości, ewentualnie o jej zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz wstrzymanie wykonania Decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

Przedmiotowej Decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 7 oraz art. 77 k.p.a. poprzez uznanie, że powód niedokładnie wyjaśnił stan faktyczny oraz nie wykazał należytej dbałości przy wyjaśnianiu stanu faktycznego, w szczególności w zakresie badania, czy w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przewidziane w dziale IV KPA instytucje odstąpienia od wymierzenia kary lub okoliczności, które wyłączają odpowiedzialność za naruszenie prawa;
2. art. 189f k.p.a. poprzez nieuzasadnione odstąpienie od jego zastosowania, tj. poprzez odmowę odstąpienia od wymierzenia kary w niniejszej sprawie i przestanie na pouczeniu powoda;
3. art. 189e k.p.a. poprzez nieuzasadnione odstąpienie od jego zastosowania, tj. niedostrzeżenie że do naruszenia prawa doszło wskutek działania siły wyższej, tj. braku możliwości realizacji bio-blendingu z powodów logistycznych oraz technicznych niezależnych od powoda mimo dysponowania odpowiednią ilością biokomponentu.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że w związku z prowadzoną działalnością, posiadał status podmiotu realizującego NCW. Mając na uwadze powyższe, realizował obowiązki nakładane na niego przepisami prawa w związku z posiadaniem tego statusu, tj. między innymi składał Prezesowi URE sprawozdania kwartalne, o których stanowi art. 30b ust. 3 ustawy.

Wskazał również, że w realizowanej działalności korzysta z usług podmiotów zewnętrznych w zakresie magazynowania paliw, ale także w zakresie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy. Współpracuje w tym zakresie ze spółką (...) S.A. w M. (dawniej (...) sp. z o.o.), która magazynuje paliwo powoda. Z logistycznego punktu widzenia (...) S.A. jest jedyną publicznie dostępną bazą paliw, dla paliw przemieszczanych drogą kolejową zza wschodniej granicy. Powód wyjaśnił, iż odnośnie możliwości technicznych realizacji bio-blendingu opierał się na informacjach uzyskiwanych od (...) S.A. zgodnie z którymi możliwość taka miała istnieć od początku 2018 roku. Jednakże z uwagi na uwarunkowania logistyczne oraz techniczne wraz „z ograniczeniami w dostępności pojemności magazynowanych pod biokomponenty”, realizacja ww. obowiązku stała się możliwa dopiero w lutym 2018 roku. Zatem pomimo iż powód dysponował odpowiednią ilością biokomponentu, to jednak nie miał możliwości wywiązania się ze swoich zobowiązań. Stosowny aneks do umowy z (...) zawarł 27 stycznia 2018 roku.

Tym samym, zdaniem powoda nie był on w stanie realizować obowiązku wynikającego z art. 23b ustawy ze względów niezależnych od siebie i których wystąpienia nie mógł przewidzieć, czyli z powodu działania siły wyższej, co z kolei uzasadnia zastosowanie w sprawie przepisu art. 189e k.p.a.

Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, przesłanych Sądowi na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c. przy piśmie z dnia 28 sierpnia 2019 r., na okoliczność zasadności wymierzenia powodowi kary pieniężnej oraz zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 20 stycznia 2016 r. Nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, udzielił powodowi koncesji na obrót z zagranicą paliwami ciekłymi - olejami napędowymi, paliwami lotniczymi, bez wykorzystania infrastruktury

technicznej, na okres od dnia 21 stycznia 2016 r. do dnia 21 stycznia 2026 r. Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 kwietnia 2016 r. Nr (...), przedmiot posiadanej przez Przedsiębiorcę koncesji został rozszerzony o obrót estrami stanowiącymi samoistne paliwo (B100), natomiast decyzją z dnia 23 czerwca 2016 r. Nr (...), o obrót benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze (wszystkie rodzaje paliw- przy wykorzystaniu infrastruktury technicznej innych przedsiębiorców, która to infrastruktura nie jest wykorzystywana przez Koncesjonariusza). Z kolei decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 października 2018 r., Nr (...), dostosowano treść koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą do nowej definicji paliw ciekłych, poprzez wskazanie kodów CN, w szczególności w odniesieniu do oleju napędowego: 2710 19 43 i 2710 20 11 (Decyzje Prezesa URE k. 1-10 akt adm.).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła 27 listopada 2017 roku z (...) sp. z o.o. w P. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w P.) Umowę składu nr (...), na mocy której (...) zobowiązał się świadczyć na rzecz D. G. usługi składu oleju napędowego bez zawartości biokomponentu w Bazie Paliw nr (...) w M. (Umowa k.320-333 akt adm., Aneks nr (...) k. 316-317 akt adm.).

Po czym 26 stycznia 2018 roku strony zawarły Aneks nr (...) do ww. Umowy, w którym rozszerzyły jej przedmiot o świadczenie przez (...) S.A. usługi dozowania biokomponentów do oleju napędowego zgodnie z brzmieniem Załącznika nr 10 do Umowy (Aneks nr (...) k. 316 akt adm.).

Następnie 30 maja 2018 roku strony zawarły Aneks nr (...) do Umowy z 27 listopada 2017 roku (Aneks nr (...) k.311 akt adm.), na mocy którego (...) zobowiązał się świadczyć na rzecz powoda również usługi obejmujące min. składowanie biokomponentów, dozowanie biokomponentów do paliw wydawanych do autocystern, prowadzenie i udostępnianie powodowi ewidencji jego biokomponentów oraz przyjęcie biokomponentów w pojemności zbiornikowej od innego składającego. W Aneksie określono również zasady dozowania biokomponentów (§ 2 Załącznika nr 10 do Umowy k.312 akt adm.).

Z kolei 12 lutego 2018 roku powód zawarł z (...) S.A. we W. Umowę dostawy nr (...), na mocy której dostawca zobowiązał się na warunkach określonych w umowie dostarczyć 5000 ton+/- 20 % (...), kod CN:38 26 00 10 uprawniających do realizacji obniżonego NCW na terenie RP, mogących mieć zastosowanie jako komponent oleju napędowego lub jako paliwa płynne, jak również do świadczenia usługi polegającej na wytworzeniu z estrów metylowych stanowiących biokomponent biopaliwa ciekłego (Umowa dostawy k.348-354 akt adm.).

W dniu 7 maja 2018 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło, złożone w imieniu powoda, sprawozdanie kwartalne, o którym mowa w art. 30b ust. 3 ustawy za pierwszy kwartał 2018 r., z którego wynikało, że w tym okresie był on podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy i rozporządził przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub zużył na potrzeby własne olej napędowy w ilości 28 075,72 t, zawierający 812,97 t estrów metylowych kwasów tłuszczowych, w celu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy (Sprawozdanie kwartalne k. 11-17 akt adm.).

Po dokonaniu analizy ww. informacji oraz dokumentów, pismem z 25 października 2018 r., powód został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z możliwością niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy, jako podmiot realizujący NCW w pierwszym kwartale 2018 r. Ponadto został wezwany do złożenia, szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z możliwym naruszeniem. Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone powodowi 31 października 2018 r. (Zawiadomienie k. 33-35 akt adm.).

W odpowiedzi powód wystąpił z wnioskiem o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi na powyższe wezwanie (Pismo k. 36-37 akt adm.).

Następnie w piśmie z 19 listopada 2018 r. powód wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, powołując się na działanie siły wyższej w styczniu 2018 r. (art. 189e k.p.a.), ewentualnie na znikomą wagę i zaprzestanie naruszania prawa w drugim i trzecim kwartale 2018 r. (art. 189f k.p.a.) (Pismo k. 43-44 akt adm.).

Następnie Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego i poinformował o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 10 grudnia 2018 r. (Zawiadomienie wraz z z.p.o. k. 48-49 akt adm.).

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia.

Postanowieniem z 17 grudnia 2018 r. Prezes URE podjął postępowanie dowodowe w sprawie oraz wezwał powoda do złożenia wyjaśnień i następujących dokumentów:

- 1) kopii dokumentów potwierdzających parametry jakościowe i obecność biokomponentów w paliwach ciekłych wykorzystanych do realizacji obowiązku, w szczególności świadectw jakości, dokumentów produkcyjnych itp., w rozbiciu na pierwszy, drugi i trzeci kwartał 2018 r.,
- 2) kopii poświadczeń dla biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych wykorzystanych do realizacji obowiązku, w rozbiciu na pierwszy, drugi i trzeci kwartał 2018 r.,
- 3) informacji, kopii umów i kopii faktur VAT, dotyczących pozyskania biokomponentów wykorzystanych do realizacji obowiązku, w rozbiciu na pierwszy, drugi i trzeci kwartał 2018 r.

Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy 20 grudnia 2018 r. (Postanowienie z 17/12/2018 r. k.50 akt adm., Wezwanie wraz z.z.p.o. k. 50-51 akt adm.).

Przy piśmie z 10 stycznia 2019 r. powód przedłożył dokumenty, które miały uczynić zadość powyższemu wezwaniu (Pismo wraz z załącznikami k. 52- 357 akt adm.).

Następnie pismem z 30 stycznia 2019 r. Prezes URE wezwał powoda do przesłania:

- 1) oryginału dokumentu pełnomocnictwa udzielonego Pani A. M. (1), zawierającego umocowanie do działania przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, w imieniu Przedsiębiorcy w przedmiotowej sprawie, obejmującego poświadczanie kserokopii dokumentów za zgodność z oryginałem,
- 2) kopii dokumentów potwierdzających parametry jakościowe i obecność biokomponentów w paliwach ciekłych wykorzystanych do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy w szczególności świadectw jakości, dokumentów produkcyjnych itp., w podziale na pierwszy, drugi i trzeci kwartał 2018 r.,
- 3) zestawień faktur wystawionych w związku z nabyciem przez Przedsiębiorcę estrów metylowych, wykorzystanych jako biokomponent do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy z podaniem dostawcy, numeru faktury, daty wystawienia, ilości towaru (podsumowanej), jednostki miary, w podziale na pierwszy, drugi i trzeci kwartał 2018 r., podpisanych przez osoby uprawnione do reprezentacji Przedsiębiorcy zgodnie z wpisem do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego,
- 4) kopii poświadczeń dla biokomponentów - biodiesla, dostarczonego przez (...), wykorzystanych do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy potwierdzających spełnianie przez te biokomponenty nie tylko ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, ale również kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 17 ust. 3, 4 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE i 2003/30/WE.

Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone powodowi 4 lutego 2019 r. (Wezwanie wraz z.z.p.o. k. 358—360 akt adm.).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie powód złożył dokumenty, o których mowa w pkt 4 wezwania (Pismo z 4.03.2019 r. k. 361 akt adm.).

W tej sytuacji, pismem z 28 marca 2019 r., Prezes URE ponownie wezwał powoda do przesłania dokumentów wskazanych w pkt 1-3 wezwania z 30 stycznia 2019 r. Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone 4 kwietnia 2019 r. (Wezwanie wraz z.p.o. k. akt adm.).

Pismem z 27 maja 2019 r. Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i poinformował go o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone 31 maja 2019 r. (Zawiadomienie wraz z z.p.o. k. 367-369 akt adm.).

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia.

W sprawozdaniu kwartalnym, o którym mowa w art. 30b ust. 3 ustawy:

1) **za pierwszy kwartał 2018 r.**, powód przedstawił informację, z której wynika, że w tym okresie był on podmiotem realizującym NCW i rozporządził przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub zużył na potrzeby własne olej napędowy w ilości 28 075,72 t, zawierający 812,97 t estrów metylowych kwasów tłuszczowych, w celu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy (Sprawozdanie kwartalne k.12-16 akt adm.);

2) **za drugi kwartał 2018 r.**, powód przedstawił informację, z której wynika, że w tym okresie był on podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy i rozporządził przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub zużył na potrzeby własne olej napędowy w ilości 30 987,65 t, zawierający 2 198,25 t estrów metylowych kwasów tłuszczowych, w celu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy (Sprawozdanie kwartalne k.21-25 akt adm.);

3) **za trzeci kwartał 2018 r.**, powód przedstawił informację, z której wynika, że w tym okresie był on podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy i rozporządził przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub zużył na potrzeby własne olej napędowy w ilości 30 984,03 t, zawierający 1 982,22 t estrów metylowych kwasów tłuszczowych, w celu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy (Sprawozdanie kwartalne k.28-32 akt adm.).

Prezes URE 28 czerwca 2019 roku wydał zaskarżoną Decyzję (Decyzja k. 372-379 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego, których autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Natomiast podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchyleniem Decyzji.

Na wstępie trzeba zauważyć, że niespornym jest w sprawie, iż powód jest podmiotem realizującym NCW.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych pod pojęciem podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy należy rozumieć każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który:

a) rozporządza nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej lub

b) zużywa je na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których stanowi treść art. 33 ust 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 23 ust 1 ustawy, podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić w danym roku kalendarzowym co najmniej minimalny udział innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej lub zużywanych przez niego na potrzeby własne w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne.

Zgodnie zaś z art. 23 b ust. 1 ustawy podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić **w danym kwartale** minimalny udział biokomponentów, liczony według wartości opałowej, zawartych w paliwach ciekłych stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, wykorzystanych przez niego do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1, które zostały przez ten podmiot rozporządzone przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużyte przez niego na potrzeby własne na tym terytorium.

Powód nie kwestionował nie wykonania obowiązku, o którym mowa art. 23b ust. 1 ustawy w pierwszym kwartale 2018 roku. Podnosił jedynie, że do naruszenia prawa doszło wskutek działania siły wyższej tj. braku możliwości realizacji bio-blendingu z powodów logistycznych oraz technicznych niezależnych od niego mimo dysponowania odpowiednią ilością biokomponentu. Otóż powód wyjaśnił, że z informacji posiadanych od kontrahenta (...) S.A. możliwość bio-blendingu miała istnieć od początku 2018 roku, jednakże w praktyce okazało się, że realizacja obowiązku stała się możliwa dopiero w lutym 2018 roku. Stosowny aneks do umowy z (...) S.A. powód zawarł 27 stycznia 2018 roku.

Z powyższym stanowiskiem nie można się zgodzić, bowiem powyżej opisane okoliczności nie mogą być uznane za działanie siły wyższej. Nie sposób bowiem przypisać konglomeratowi zdarzeń faktycznych przywoływanemu przez powoda charakteru zdarzeń wyjątkowych, lub też nagłych, których powód – jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego – nie mógłby przewidzieć, ani też im zapobiec.

N. zauważyć, że powód posiada koncesję od 2016 roku, a obowiązek NCW istnieje od 2012 roku, zatem powód miał odpowiednio dużo czasu, aby w sposób prawidłowy przygotować się do realizacji obowiązku NCW. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a przede wszystkim Aneksu nr (...) do Umowy składu z 27 listopada 2017 roku oraz Umowy dostawy z 12 lutego 2018 roku wynika, że czynności zmierzające do wypełnienia obowiązku NCW w 2018 roku powód podjął dopiero w lutym i maju 2018 roku. Ponadto, pomimo zawarcia stosownych Aneksów do Umowy składu, powód nie zrealizował obowiązku za I kwartał 2018 roku nawet w części. Wymienione okoliczności świadczą o tym, że w sprawie nie mamy do czynienia z siłą wyższą, ale z niewłaściwymi decyzjami biznesowymi po stronie powoda.

W sprawie brak było również podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa art. 189f k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Koniecznym jest zatem kumulatywne spełnienie dwóch niezależnych przesłanek, po pierwsze stwierdzenia znikomej wagi naruszenia prawa, a po drugie zaprzestania naruszania prawa.

Przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć jego znaczenie, rozmiar, rozpatrywany w ramach danego okresu, którego to naruszenie dotyczy. Słusznie Prezes URE w realiach rozpoznawanej sprawy, uznał iż zachowanie powoda nie miało znikomej wagi naruszenia. Należy bowiem zauważyć, że pomimo podpisania aneksu do umowy 27 stycznia 2018 roku powód, w pierwszym kwartale 2018 r. nie zrealizował choćby w części obowiązku NCW, pomimo że rozmiar działalności gospodarczej, w odniesieniu do której ten obowiązek miał być realizowany, był znaczny, sprowadzono

do kraju i rozporządzono bowiem 28 075,72 t oleju napędowego. Ponadto, jak wynika z ustaleń Prezesa URE powód nie zaprzestał naruszania prawa również w drugim i trzecim kwartale 2018 roku. Wprawdzie w odwołaniu, powód stwierdził, iż zgodnie ze wstępnymi wyliczeniami, ewentualny niedobór biokomponentów w pierwszym kwartale 2018 roku został przez niego nadrobiony kilkakrotnie w drugim i trzecim kwartale tego roku, co oznacza, że ewentualne naruszenie prawa miało charakter jednorazowy, a jego skutki dla Skarbu Państwa zostały przez powoda kilkakrotnie skompensowane. Według wstępnych wyliczeń powoda w drugim kwartale nadwyżka biokomponentów wyniosła ponad 2-krotność ewentualnego niedoboru z pierwszego kwartału. Jednakże na poparcie swoich twierdzeń powód nie przedstawił żadnych dowodów, tymczasem Prezes URE w uzasadnieniu Decyzji na stronie 9 szczegółowo wyjaśnił, dlaczego uznał, iż powód nie udowodnił dozowania estrów metylowych kwasów tłuszczowych do oleju napędowego w pierwszym, drugim i trzecim kwartale 2018 roku.

Reasumując, w sprawie zaistniały okoliczności uzasadniające nałożenie kary pieniężnej, bowiem zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 pkt 5b ustawy karze pieniężnej podlega podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy, który nie wykonywał obowiązku wynikającego z treści art. 23b ustawy.

W rozpoznawanej sprawie w dacie wydania decyzji obowiązywały nowe przepisy dotyczące wysokości kary pieniężnej, różniące się w treści od tych obowiązujących w dacie popełnienia czynu. W związku z tym, Prezes URE był zobowiązany do ustalenia, czy należy zastosować nową ustawę, czy też starą obowiązującą w dacie popełnienia czynu, jeśli jest względniejsza dla sprawcy (art. 189c k.p.a.).

W myśl bowiem art. 33 ust. 5c ustawy, w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 1 stycznia 2018 roku do 30 września 2018 r., w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5b, kara pieniężna wynosi 100 zł za każdy MJ biokomponentów, które podmiot realizujący NCW był obowiązany dodać do paliw ciekłych w celu zrealizowania obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy, a których udziału nie udokumentował.

W myśl powyższego przepisu, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2018 r., w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5b, kara pieniężna wynosi 0,10 zł za każdy MJ biokomponentów, które podmiot realizujący NCW był obowiązany dodać do paliw ciekłych w celu zrealizowania obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy, a których udziału nie udokumentował.

Przy wymierzaniu kary Prezes URE zastosował przepis obowiązujący od 1 października 2018 roku jako względniejszy dla powoda, gdyż przewidujący karę niższą niż przepisy obowiązujące przed tą datą.

Wysokość wymierzonej kary pieniężnej Prezes URE ustalił obliczając iloczyn: 0,10 zł/MJ x 40 167 019,9545361 MJ, co dało wynik 4 016 701,99 zł, po zaokrągleniu **4 016 702 zł**.

Wysokość kary pieniężnej za naruszenie obowiązków określonych w art. 23 b ustawy jest sztywna, a zatem ani Prezes URE ani Sąd nie miał możliwości miarkowania jej wysokości.

Reasumując, Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁵³ §1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł (słownie: siedemset dwadzieścia złotych 00/100) ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

a) (...)

b) (...)

Sędzia SO Anna Maria Kowalik